

Reflexions

TRIBUNA

Prioritzar l'Estat del benestar

El nou Govern vol enfortir les polítiques socials amb la creació del Consell Assessor

TERESA
CRESCO

PRESIDENTA DEL CONSELL ASSESSOR DE POLÍTQUES SOCIALS I FAMILIARS

El Govern de la Generalitat de Catalunya publicada en el DOGC del 10 de febrer el decret de creació del Consell Assessor de polítiques socials i familiars, que neix amb una prioritat: definir i concretar polítiques socials orientades a enfortir l'Estat del benestar, protegint les persones que es troben en situació de risc d'exclusió social, per assegurar la igualtat d'oportunitats. Es proposa fer-ho de manera més eficaç i eficient per garantir la cohesió social i promoure la família com un dels eixos vertebradors de la política social catalana.

Aquest preàmbul m'omple de goig i d'esperança, i vull expressar per què. En primer lloc, perquè el Govern no tenia cap obligació de crear un Consell que l'assessori sobre qüestions orientades a desenvolupar el sistema de benestar social, que l'ajudi a anticipar-se a les necessitats socials, que li doni arguments en processos de negociació per beneficiar el conjunt de la població i que aportí coneixement i experiència per analitzar la realitat, a fi de fonamentar les seves propostes.

Fa uns anys hauria estat impensable que un Govern, en el moment de decidir els temes clau del seu mandat, prioritzés les polítiques socials; aquestes eren gairebé inexistents i els

governos no centraven la seva acció a garantir els drets socials a la ciutadania. Avui, els governs han assumit plenament aquesta responsabilitat i, en moments com són els actuals, la consideren un eix estructural de la seva política. La situen, de fet, al mateix nivell que l'economia –que sempre ha gaudit d'aquest reconeixement– i de la salut, un dels pilars del nostre Estat del benestar que ha esdevingut determinant.

És important que el Govern creï un Consell al qual demana que faci una anàlisi des de fora del mateix executiu, que qüestionï les seves decisions si escau i que, sobretot, col·labori a donar la perspectiva necessària per prendre les decisions més adequades en cada moment. Una visió que complementi la feina del dia a dia, que a vegades dificulta copsar totes les dimensions de la realitat.

Al Consell Assessor se li demana, doncs, que sigui un element dinàmic, que pugui disposar amb rapidesa d'informació fiable i de criteris ajustats per ajudar el Govern a prendre les millors decisions, així com a dur a terme les actuacions més idònies per a la ciutadania. Tot plegat, una tasca gens fàcil per al Consell.

En segon lloc, vull destacar la importantíssima evolució que s'ha produït en els darrers anys en el tercer

El tercer sector social ha passat de ser atomitzat i amb poc impacte a esdevenir fort i decisiu

Ens preocupa que la tisorada faci trontollar un benestar social per sota de la mitjana europea

sector social: ha passat de ser un sector atomitzat, amb poc impacte social, escassos recursos i molta càrrega de solidaritat, a convertir-se en un sector fort i decisiu. Un sector que, sense renunciar a la seva missió de treballar per una societat més equitativa i més justa, es proposa organitzar-se, professionalitzar-se, ser un referent en polítiques socials i erigir-se en clar interlocutor davant de l'Administració i de la societat, sempre en defensa dels qui no poden fer sentir la seva pròpia veu. Aquest procés, gestat durant un bon grapat d'anys, ens ha portat al punt en què som avui: un moment d'inflexió en què, quan es pensa a constituir aquest Consell, a banda de buscar experts del món acadèmic, es recorre també a perso-

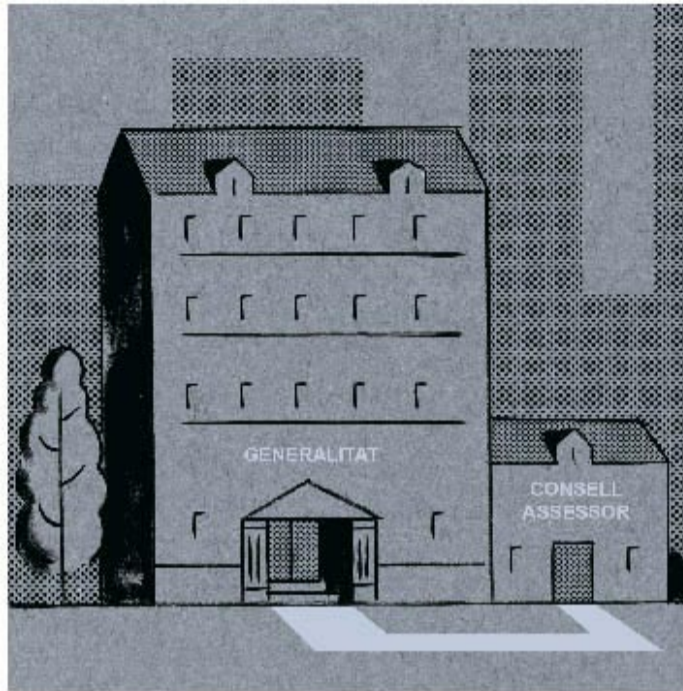
nes amb una trajectòria definida per la praxi social. Professionals que, al llarg dels anys, han construït el tercer sector social que tenim actualment.

Però, si bé la constitució d'aquest Consell és una mostra de la voluntat de col·laboració del Govern amb la ciutadania per preservar el nostre sistema de serveis socials, els anuncis de retallades ens posen en alerta. Ens preocupa que la tisorada arribi a les polítiques socials i faci trontollar, o afebleixi, un Estat del benestar que encara no ha assolit els nivells de la mitjana europea. Si aquest moment arribés –que confio i desitjo que no–, el Consell hauria de defensar que no es pot travessar la línia vermella que tracen els mínims de la dignitat humana i consensuar-ne amb el Govern la salvaguarda, per limitats que siguin els recursos.

La difícil situació que estem patint hauria d'esperonar l'acció de govern i la col·laboració de tota la ciutadania per no generar més desigualtats. Des del sector de l'acció social continuarem treballant per reduir les que hi ha.

PER OPINAR SOBRE L'ARTICLE
blogs.publico.es

www.gencat.cat

GABI BELTRÁN

Fora de joc

ANDREU
MAYAYO

Alfabetitzats pel forat del pany televisiu

Tot va començar quan el seu amic Bettino Craxi, el totpoderós líder socialista i president del Govern, li va permetre esdevenir l'emperador de la televisió privada italiana. Berlusconi no tan sols va copiar el format del *show business* de la televisió americana, sinó que el va farcir de *velines*, una barreja d'hostesses i de vedets, sense necessitat, però, de saber ballar, cantar o fer res. Simplement havien de somriure d'orella a orella, treure a passejar els pits i moure els malucs. En aquest sentit, va revolucionar la mirada televisiva del país oferint un *peep show* casolà i fins i tot familiar. D'aquesta manera, el Cavaliere va alfabetitzar els italians amb una mirada lasciva i obscena passant, en un tres i no res, de la Blacanes a la Putaneus.

La televisió de Berlusconi ha imposat un sol tipus de dona

Amb el pas del temps, el model d'aquestes *velines* ho va amarrar tot i va esdevenir el patró de totes les dones que havien de sortir a la televisió, ja fossin presentadores, locutores o tertulianes. La dictadura televisiva va imposar un sol tipus de dona i va invisibilitzar o ridiculitzar la resta. Això és el que ens explica Eric Gandini a *Videocracy*, un documental prohibit a Itàlia, i, molt especialment, Lorella Zanardo a *Il corpo delle donne*, un altre documental imprescindible.

El voyeurisme traspasa la pantalla i trenca la regla d'or de l'anonimat i de la ignorància del subjecte de l'observació. Una empresa francesa, Sensual Clean Service, ofereix un servei de senyores de la neteja amb plomall i lleugeres de roba per a entreteniment visual del client, que no pot tocar ni gravar. El preu puja fins els 150 euros l'hora, amb la reducció de roba. El web informa que les noies no netegen el cubell de la brossa.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/andreu-mayayo

Altrament

IMMA
TUBELLA

Ordinadors penjats

Un cop aclarit que les retallades no es produeixen perquè Catalunya no sàpiga administrar els seus diners, sinó perquè l'Estat practica l'espòli fiscal, he de dir que la decisió de la consellera Rigau d'aparcar temporalment l'EduCat 1x1 em sembla encertada, perquè crec fermament que l'educació en general, primària, secundària i superior, s'ha de repensar.

Repensar l'educació no passa pels equipaments, passa per canviar radicalment de cultura. Fa anys que en tenim proves clares. El 2002 vam demostrar que alguna cosa no funcionava quan més d'un 60% de nens i nenes de primària i secundària i un per-

centatge semblant de mestres eren usuaris intensius d'internet, però l'ús a l'escola era de 0,8 hores al mes. El Departament d'Educació havia fet un esforç molt important instal·lant aules d'informàtica a les escoles i, en veure que s'utilitzaven poc, es va centrar a formar professors i a posar en marxa el programa d'informàtica (PIE). Després van venir els ordinadors per a cada nen. Tot això està molt bé en un pla estratègic consensuat amb la comunitat educativa, que tingui en compte les noves habilitats dels nens i que, sobretot, repensi el mètode d'aprenentatge, perquè els nens ja ho han fet i ja han descobert camins d'accés al coneixement més

interessants que els tradicionals, però molts professors encara no. Els recomano que estiguin atents a Tiching, un producte adaptat a les necessitats dels nostres joves creat per ells mateixos.

Si el mètode d'aprenentatge no integra les TIC als currículums escolars, anirem gastant de manera inútil. Calen propostes de govern clares, pensant en el país i no en les eleccions, a llarg termini i amb un lideratge ferm. Ens hi juguem molt, per exemple, el futur dels nostres joves, i el nostre.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/imma-tubella